

Nessus

Marin Mihalache

Cât de singure sunt și stelele
Fără de noi! Dar pentru că știu
Că noi le privim cu ochi triști,
Melancolici și visători
Ies în fiecare seară pe boltă
Purtând pe cap coroane
De spini și lumini celeste.

Și sângele nostru matcă de fluturi
Roind sub candelile aprinse
Ale sorilor crepusculari
Arzând pe propriile ruguri
În bulboanele de vid ale timpului,
În volbura de ceață a eterului,
La maluri de nisip mișcător
Din care se umplu zilnic
Clepsidrele eternității.

Ca vulturii pleșuvi pe piscuri
Ne-am fi înălțat spre lumină
Și am fi trăit liberi și fericiți
Precum șerpilor cei înțelepți
În grădinile Edenului.

Numai dacă de pe această insulă
Unde am fost sechestrați
N-am fi văzut într-o zi pe cer
Prima pasăre, ispită a zborului.

Și de atunci iată că și acum ardem
Pe propriul rug ca Nessus
Rătăcind, orbecăind prin pustiu,
Așteptând să ne crească iarăși aripi
Să trecem de hotarele nemărginirii
Să ne reîntoarcem de unde am venit.

Copyright © 2017 Marin Mihalache